

Sy-li spéwał,
Pilnje dźéłal,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosó da.

Njeh ty spéwał,
Swérnje dźéłal
Wšédne dny;
Džéń pak swjatosok
Dušl daty,
Wotpošl ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew óel
F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihcizisčezéni w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlétmu pschédplatu 40 pj. dostacž.

Judika.

1. Jan. 3, 1—6.

Ma šli wérnosće, kotrej kaž njekhabłaze stolpy twjer-
dže steja, našch tekst naš pokasuje; ta přénja je: „Bo-
hlejće, kajku lubosć nam tón Wótž je wopokasal, šo
bychmy Bože džéczi mjenowani byli.“

1. Bóh je lubosć, tuto wulke słowo je jadro zlyeho
šjewjenja Božeho. Bóh chze našch njebjeski Wótž bycž.
Šsebi k podobnosći je wón naš štworit. Šswojeho
jenicžkeho Šyna je wón nam dal, kotryž je ša naš na
šchizju wumrjet. Tež hluboko padnjeny cžłowjek, tež naj-
hórichi hrěšnik móže wodawazu, wumožazu lubosć, wob-
šbožazu hnadu šhonicž, chze-li šo wot njeje šapschimnyč
dacž. My šmy štworjeni a wumoženi, šo bychmy Bože
džéczi mjenowani byli. Šo bychmy to tola cžopliščo a
žiwiščo šacžuwali! Džéczi teho mamy rěcacž, kotrehož
wulkosć a wyškosć cžłowški rošom nješapschimnje; kotryž
w krašnosći byšli, ke kotrejž žane cžłowške mjeno njedo-
šaha; kotremuž wščitke šwěty k nohomaj leža a njebjeske
šyly šluža; džéczi teho wšchedomžneho, wěcžneho, nje-
štkónčžneho, njewušlědžomneho Boha, kíž šmy tak šachodni,
kotrychž žiwjenje šo tak rucže minje, jako bychmy precž
lecžili; džéczi teho šwjateho Wótža, kíž šmy š hrěchami
womasani, — kajka to lubosć! Džéczo je šwojemu naněj
podobne; jako Bože džéczi mamy tež bójškeho waschnja
bycž. Džéczo šwojemu naněj žyle blišto šteji, jeho
bliškosć pyta, š nim rad rěcži a dowěrnje wobšhadža; tak

tež wěrny šchescžijan šo k Božemu šłowu a k modlitwje
nucženy cžuje a ma nad nimaj šwoje wješele. Džéczo šo
wot nana lubowane a šakitane wě, wono tyšazore dobroty
wot njeho dostawa, nan pscheczelnje a lubosćiwje š nim
wobšhadžuje; tehodla ma džéczo k naněj krute dowěrjenje.
Šak tuto dowěrjenje k našchemu njebjeskemu Wótžej cžémne
štarosće a cžerpjenja našcheho šemškeho žiwjenja pschekraš-
nja! Ša wěštosć, mój njebjeski Wótž mje lubuje, pschede
wšchém jako cžiche, šbožne šacžuwanje, jako šnutštowny měr
we wutrobje šchescžijana byšli. Ši šu moje hrěchi wo-
date, Bóh je mi hnadni, ja šym wot njeho lubowany:
tuta wěštosć je tón stolp, kotrehož šo wěrny šchescžijan
we šwojich dwělach, bédach a cžěšnosćach džerži. Šswět
tuteje wěštosće nješnaje, tehodla tež nješrosžymi, šak móže
šchescžijan šamo w cžémnych cžasach, pschi njeprownych
nadběhowanjach a pschescžehanjach, w šhorosći a nušy,
pschi rowach šwojich lubnych — tola měrny a trošchtny
bycž. Šašch tekst praji: Tehodla waš šwět nješnaje,
pschetož wón jeho nješnaje. Ša bitwišchcžu ras cžěžto
šranjeny ležesche, kotremuž bliška šmjercž hižom myšle
mucžesche. Ša wščitke prasčenja, hacž šebi něššto žada
abo hacž chze něššto wobštarane mēcž, wón pschezo šašo
wotmolwi: „Ša šebi ničzo nježadam, pschetož ja wěšće
wěm, šo moja macžet pschińdže; wona mje hišchže ženje
njeje wopuschcžila, tež džénša mje njewopuschcži, moja
macž wšchak pschińdže.“ Šch, šemška macžet pschezo pschińcž
njemóže, by-li tež to najradšcho chžyla; šemška macžet
móže wumrjet, jeje móž daloko njedošaha! Šchtož pak

ma woprawdže džěcžaze doměrjenje k swojemu njebjessemu Wótzej, tón móže, doniž po Božich pucžach kředži, s polnej wěstosću rjeknyć: Ja šym dobreje nadžije, pschetož ja wěm, mój njebjeski Wótž wschať pschińdže; wón mje hišćeže ženje njeje wopušćizil, wón mje tež nětko njewopušćizil.

2. Ğdyž šebi krašnosć teje myšle, my šmy Bože džěczi, žiwje pschědstajamy a s tym pschirunamy, šcho tola po šwojim swonkownym a snutskownym žiwjenju a waschnju šmy, dha wschať chže šo nam šědacž, jako njechało nasche ujebjeste powołanje s tym, šchož nětko šmy, pschěsjene pschińcž. Tehodla je tón druhi njeħablažy stolp, kotrehož šo džeržimy, něšcho, čehož šo nadžijamy. „Moji najlubšchi, my šmy nětk Bože džěczi; ale šewil šo hišćeže njeje, šcho my budžemy. My pak wěmy, Ğdyž šo šewi, šo my jemu podobni budžemy; pschetož my budžemy jeho widžecž, kaž wón je.“

Kajki wuhlad tute šlowa nam wotewrja! My křěšćizjenje hišćeže njewěmy, šcho budžemy; to pak žhle wěcže wěmy, šo je nam pschichodna krašnosć wěsta, my budžemy džě Bohu šamemu podobni. To s polnej wěstosću wěmy, pschetož my šmy Bože džěczi. W naš je korjen noweho njebjeskeho žiwjenja, kiž chže roscž a šapocžatk wjele dospołnišeho a dočonjanišeho žiwjenja w šebi nošy. Šwiate pišmo nam wobkručja, šo je Bóh tym, kiž jeho lubuja, pschichotomať, šchož žane woło njeje widžalo a žane wucho njeje šlyšalo a do žaneho čłowjeka wutroby njeje pschichlo. Šmy my džěczi, dha šmy tež herbojo, a to herbojo Boži a šohuherbojo Ğhryštušomi. Čim kručišcho šo šlubjenjom Božeje lubosće w pišmie džeržimy, čim žiwišcho je w naš šacžowanie tuteje lubosće Božeje, čim twjerdscho nam tež njebjeska nadžija šteji. Ja šo waš prascham, kiž macže křěšćizianske nashonjenje, w kotrychž je wyschšche, bójške žiwjenje: njeje w jenotliwych wokomilach wyšokaje, čistaje radosće, pobožneho pošbėhnjenja w nutrnej modlitwe wascha duscha, tak rjez, šo wysche tuteje šemje pošbėhnyla a do druheho lěpscheho šwěta pohladnyla? nješacžuwajchže wy we šwojich najlěpschich, najšwjećišchich wokomilach, šo dyrbjeli, haj móhli wy šami tola wjele lěpschi a dočonjenišchi bycž, dyžli nětko šče? nješchińdže wam runje we waschich najšobownišchich hodžinach to šacžucže: wěrne, woprawdžite, polne šbože to tola dołho hišćeže njeje? Tehodla wěrjazemu křěšćizianej to twjerdže šteji: jako Bože džěczi čačamy na pschichodnu krašnosć, kotruž budže Bóh dacž. Wón ma niz jeno w čěrpjenjach, ale tež we wješelach žadanje po tutej krašnosći, jemu šo po wěcžnej domišnje štyšće, kaž džěcžu, kotrež w žušobje pschěbnywa.

3. Še tón Wótž nam tajku lubosć wopokašal, šo šmy nětko jeho džěczi, mamy wěstosć pschichodneje krašnosće, dha mamy tež šwjatu pschišlyšnosć, něšcho činić. To pokaje naš na tón ščeczi njeħablažy stolp kotryž nam twjerdže šteji. „Róždy, kiž tu nadžiju k njemu ma, wucžišći šo, runje jako wón tež čisty je.“

Kak tola Bože šjewjenje wschitke potrebnosće a žadania našcheje dusche špokaja! Wono ju šmėruje a wobšboža psches šacžucže Božeje lubosće; wono ju pošbėha psches nadžiju pschichodneje krašnosće, ale wono chže šo tež w naš wopokašacž jako mōž, kotraž něšcho w naš dočonja a wuskutkuje. Šchtož tutej možy w šebi škutkowacž njedawa, tón šebi Božeje Ğnady wěšty njeje a šo

jeje njemōže wješelicž. Šchtož chže Bože džěcžo bycž, ma wjedžecž, šo šu džěczi šwojemu nanej podobni, tón tež wschėdnje na to mōžne šlowo kėžbuje: My dyrbicže dočonjeni bycž, runje jako tež wasch Wótž w njebjesch dočonjany je. Bóh je šo pak nam w Ğhryštušku šewil. Ša teho štopami mamy šlėdžicž, jeho šnamjenju mamy šo pschězo bóle runacž. Komuž ma nadžija pschichodneje krašnosće šo jašnje a trošchtaje do wutroby šwěcžicž, tón dyrbi wjedžecž, šo ma wón tutej pschichodneje krašnosći bliže pschińcž, šo maju wschitke šemške wobštejnosće a pschėde wschėm wón šam šo pschězo bóle pschewobrocžicž do krašnosće Šesom Ğhryšta, do teje dočonjanosće, kotraž šo kraleštwu wěrnosće, lubosće a mēra pschichodži. Niz s daloka kaša nam našch Šbōžnik, Bože kraleštwu pytač, ale šnutška w naš. Wnosy chžedža wschitko druhe polěpschecž, jeno šebje šamych niz. Šrawy křěšćizian tajke polěpschowanie šam na šebi šapocžina, a to na tych Ğrėchach, kotrež šu jemu wošebje lube. Šotre to šu, to kōždemu jeho šwėdomnje praji, to mōža jemu tež jeho šobucžlowjekojo, haj tež jeho pschēcžiwnižy prajicž, chže-li na nich kėžbowacž. Nam šo hušto džije wo lubošnym pschēmėnjenju našchich wobštejnosćow a rad wo tym rėcžimy, kak rjenje by bylo, by-li šo jeno to abo tamne wokoło naš pschēmėnilo. Měšto teho dyrbjeli my šami na šebi a w šebi a wokoło šo wjetšchu dočonjanosć a wjetšche šbože tworicž pytač psches šwěrne dopjeljenje šwojeho powołanja a psches ščěrpliwu, šlužazu, wodawazu lubosć pschēcžiwu tym, w kotrychž šriedžišnje šmy žiw. Šadži-li šo nam to tak nětak, šo šmy nad šwojimi šlymi nakhilnosćemi pschězo bóle s knjesom, šo štare Ğrėchi šinu, šo šmy pschězo šwėrnišchi we wulkim a małym, šo šu našchi šobucžlowjekojo wokoło naš psches naš pschězo šbožownišchi: potom hatle nam wěstosć Božeje wótžneje lubosće a nadžije pschichodneje krašnosće njeħablažo twjerdže šteji.

Šši stolpy wěrnosće šu nam date, kotrež žadny nješčecžel powalicž njemōže: Boža lubosć, pschichodna krašnosć, našche wušwjećenje. Še šu nam w našchich dwėlach a nusach trošchtne šwětlo, šo mōžemy na šwojim pucžu do njebjesh wěste krocžele činić. Njech našch pucž druhdy tež psches čėmne doły džě: Ğdyž naš jeno Boža wótžna lubosć wobšwėcži, dha wěmy, čeho mamy šo nadžijecž a šcho mamy činić. Ğdyž šo šwėru w jeho možy wucžišćimy, dha Bohu wschitko porucžimy a šo pschichodneje krašnosće trošchtujemy. Našch njebjeski Wótž wschať pschińdže, wón naš njewopušćizil. Šamjen.

Lic. M. w Hr.

Judasch šam šebje pscheradži.

U Judasch džěšche: Šcho chžecže mi dacž? Ša chžu wam jeho pscheradžicž. U woni jemu šizecž šlėbornikow šlubichu.

Mat. 26, 15.

Š Judaschom s hory dele džě. Na wyschijne žiwjenja štejesche, jako Šesuf jeho powoła; pschetož w Božim kraleštwu je džek powołanja do Šesufoweje šlužby mjese wschėmi dnjemi najwážnišchi a njehodži šo w šwėtnym žiwjenju še žany: druhim pschirunacž. Wulka wėž bė, w Šesufowej blisťosći pschėbnywacž, jeho šlyšćecž, jemu pschihladowacž, šo wot njeho ša japoschtoła wuhotowacž dacž. Ale šchoda! Judaschej do teho žadosć ša pjenješami a nadžija na israelske kraleštwu šobu nuts rėčěšćej, a tutaj Ğkōšaj wón šmėrowacž njemōžesche. Komu dha šlėdowaje šlowa

płaczach, hdyż níz tež Sudaschej: Wisčki maju jamy —, Njesta-
rajče so wo wasche žiwjenje —, Nichtó njemóže dwěmaj knjeso-
maj słužicź —, Chze něchtó sa mnu hieź, tón saprěj so kam —,
Bože kralestwo je so pschibliziko atd.? Njebě dha Sudaschej
móžno, s tajkimi wuprajenjemi Sesuřowymi swoju wopacźnu
žadoscź a nadźiju pohrjebacź? Móžno to drje bē, ale jeno po-
tom, hdyż Sesuřej k nohomaj padny a praji: „Nježe, pom-
haj mi!“

Wot tajkeje sprawnosće bē pak Sudasch jara sdaleny. Wo-
tajnje wón swětněj žadosczi a nadźiji so dale žehlicź da, jeho
wutroba bu pschecziwo Sesuřej zushyscha, skónčnje posłednja luboscź
k mischtrej hařny, hida a njepscheczelstwo rosčesichtej. Schtóž je
Sesuřej blifko stupik, tón móže jeho pak lubowacź, pak hidžicź,
něscho tšecze móžne njeje. Tu płaczi: „Schtóž so mnu njeje, tón
je pschecziwo mi.“ So Sesuř ani kroczel wot praweho pucza
njewotstupi ani jenicke woczafowanje Sudascha njedopjelni, bē tu-
temu wěste. Sšto pomhasche, dlěje pschi Sesuřu wostacź? Tsi
lěta je s nim khodzik a k ničemu pschischoł njeje — shubjenty
čzař! Tehodla so njedžiwamy, so druzi pucź nastupi, pucź
k Sesuřowym njepscheczelam. Tam chze saskužicź, sštož jemu
prjedy móžno było njeje. „Sšto chzeće mi dacź?“ je jeho
praschenje, hdžež tola woczafujemy, so budže najprjedy wulkado-
wacź, čzehodla je so se swojim mischtronom roskorik a čzehodla
k nim pschińdže.

S praschenjom: „Sšto chzeće mi dacź?“ Sudasch najprjódzy
kam řebje pscheradzi. Njepscheczeljo hnydom pytnu, wo čim so
pola Sudascha jedna. Sim je jeho pscherada witana, wón kam
pak je wohidny. Pscheradnik je pschezo wohidny čłowjek, dokelž
nima řwědomnja a tež níz luboscze k tym, ke kotrymž pschisłuscha.
Była stawisna ničeho noweho njepowjeda, wona so džeń wote
dnja wospjetuje. Sštož we řwěcze na dźafownoscź a luboscź
twari, je błasa.

J. K.

Wustup se starschiskeho domu.

(Přeložk.)

Dha wsmi nětk mojej ruzy
A pschewodź mje
Na puczu k njeju duzy
Psches žiwjenje!
Esamlutki nočzu khodzicź
Níz krocželki;
Ja tebi dam so wodzicź,
Mje řobu wsmi.

Ssej twoju pomoz řadam,
Hdyž řkaby řym;
Sa twojim měrom hladam
We dobrym, řym.
Daj ležecź k noham řebi
Mje řhudžinku,
Níz wócžny řbēha k tebi
Wscha s dowěru.

Hdyž čzucź tež njesamožu
Sa twoju móž,
Ty tola wjedžesch k řbožu
Mje tež psches nóz.
Duž wsmi dha mojej ruzy
A pschewodź mje
Na puczu k njeju duzy
Psches žiwjenje!

F.

Jakub

abo

Bože řkowo dyrbi w čłowjeku žiwjenje dostacź.

Žiwjeński wobras we wobrasach
wot

R. Kulmana.

(2. pokračowanje.)

Řjaty wobras.

A dyri na swoju wutrobu a džeše:
Božo, budź mi hrěšnikej hnadny!

Luk. 18, 13.

Jako bē Jakub se řkuzby a s řhlěba, džeřche wón k swojim
řchescžijanskim pscheczelam, k tej pšolańczi a k jeje towarřtwu, a
powjedasche jim řwoje podendženje, so jich praschejo, sšto ma
nětko řapocžecź, tak dokho hacź jařo řkuzbu njenamata. A čzi
radžachu jemu, so by kusł wifowanja řapocžak. Wón nakupi řebi
tehodla banty, řchnórki, zanki a klepny, a khodzesche potom s brě-
mjeschkom, s řohčjom a nožiczkami po domach w měsčje a na wřach
wokoło a pschedawasche. Wón so wjedžishe do teho řchifowacź,
a mējesche řbože, a žiwjesche so jara derje wot řwojeho pschekup-
řtwu; móžesche tež pschezo wjazy a řepsche twory nakupicź a psche-
dawacź, a naposłedku ničjo druhe njepschekupowasche hacź brabant-
řke klepny. Njepřtasche tež tehodla žaneje druheje řkuzby pola
řnježich, ale wosta pschi řwojim pschekupřtwije.

Něhdy so jemu hubjenje řeńdže na jeho pucžowanju. Wón
je wřchitke řwoje twory rořpschedak, je na dompuczu, ma wjele
řjenjes, s kotrymž chze řupzam płacžicź, wot kotrychž ma řwoje
twory, a ma řisčesze wjele řjenjes wřsche. Ale w nozy bu wob-
řradnjenty w hospodže a nasajtra nima ničjo. Nětko je s nim
hubjenscho dhyli tehdom, jako bē se řkuzby wuhnaty. Tehdom
njemējesche ani řkuzby, ani řhlěba, ale mējesche tola něscho řjenjes;
nětko pak nima ani řhlěba, ani řjenjes, ale ma řisčesze wjele
dokha. Šrudny pschińdže do Amsterdama. Wón dže a pschińdže
do řwojeje hospody k bohatemu pschekupřej, kotremuž je najwjazy
winojty; pschetož wón je s jeho řlamow řkoro wřchitke twory bjes
řjenjes brał k řwojemu posłednjemu pucžowanju, na kotrymž
bēchu jeho duzy dom wobřradnyli. Tu chze někotre dny wostacź,
a wotečafacź, sšto budže móž dale řapocžecź; a pomysli řebi tak:
Budže-li mi tutón pschekupř řam wot řebje druhe twory posłicžo-
wacź, přjedy hacź jemu sšto praju, dha čžu s teho řosnacź, so
mam řwoje pschekupřstwo dale wjesč, jeli so pak njebudže, dha
wěm, so dnyřju pschestacź; a potom čžu hieź na řódž, a řo tam
pschisťajicź sa wotročžka, a řkuzicź, hacź řwój dokh řapčazu. Sa
někotre dny řjeńje tutón pschekupř k řakubej: čzehodla njepschińdže
a řebi druhe twory njewuběra k dalischemu k pschekupowanju.
řakub řkorži jemu, tak je řo jemu řlě řescho duzy dom, a řak
řu jeho wobřradnyli; a řo nima nětko ničjo a njemóže řwój řary
dokh řapčazicź, wjele mjenje na to myřlicź, so by druhe twory
brał a řebi wjetřchi dokh na řchiju řkózik; k temu tež njesnaje a
nima niřoho, řiž by sa njeřo rukowak. „Hdyž dale ničjo wjazy
njeje hacź tole, dha to wjele njerěfa“, wotmolwi tutón pschekupř,
„pschińdžesze jeno řař a wubjěcže řebi pola mje tworow tak wjele
a řak řjane hacź chzeće. řakub řo nad tym řpodžiwa a dže řařo
do jeho řlamow, a wusřwola řebi brabantřke klepny, jara řjane.
A druzy pschekupřy w měsčje, řiž bēchu řřyscheli, řajke bē tón
řprawny řakub njesřbože měł, posłicžowachu jemu tež twory bjes
řjenjes, a to řak řadne a řjane, so řebi řakub njemóžesche řantch
řjeńřchich řadacź. řakub njeřje řisčesze řenje řak řjane twory
hromadže měł a řak wjele. „S tymi tworami je řódnjo, so s nimi
do wulřeho mēřta na wiki džeřch“, džeřche jedny pscheczel k njemu,

„dži i nimi do Kassela na mašu.“ — Kassel je hłowne město w Hesseskej, hdžež bě Jakub rodzeny. — „To ho kamo srošymy, so masch na tajkim dalokim puczowanju wjele wudawkow; ale k temu su tež te klepny w tamnym kraju wjele dróžsiche, hacž pola naš. A tajke twory, jako ty tón ras masch, tajkich tam wěsće wjele njebudže, abo knano žane, křiba twoje.“

A kaž jemu radžili běchu, tak wón čzinjesche; duž džěsiche se swojimi tworami do Kassela na mašu. Dužy mějesche křwile došč, wschitko a wschello pschemyšlicž, a kał droho dyrbi loheč swojich kleprow pschedawacž. A jemu ho wali jako czežki lamjen na wutrobu, hdžž pomyšli: to je tola tež hrěch a paduchstwo, hdžž swoje twory jenemu dróžsicho pschedawasch hacž druhemu. Ty by pschezo hacž dotal sa swoje twory wjazy žadał, hacž su winojte byke, a by jo tež brał, hdžž su czi jo dali; druhim pał, kiž su tu wěz rošymili, by je ty tuńscho wostajik. Se to prawje? Křesćijan njednubi k hacž a ludacž; to pał bym ja cžinik. Bóh je tehodla moju słóscž doma pytał: a ludžo su nje sažo wujebali a wobkradnyli. Tehodla, mój luby Božo, wodaž mi, ja to ženje wjazy cžinicž njebudu; a daž mi móž, so bych křwěrnny a sprawnny był a křwój křlub džeržak! —

Chesty wobrasł.

Wón da so derje radzić tym prawym a wobarnuje tych fromnych.

Přisl. Sal. 2, 7.

Wón pschindže do Kassela. Wobohdlenje je tu drohe a jědž tež. Tola, myšli wón: Tola twoje twory su tu tež drohe; a tak budže ho wschitko sažo murunacž. Wón wotnaja křebi klamy, a wuskaduje w nich swoje twory. Džžom na přenim dnju pschindže wjele ludži do jeho kłamow, wobhladuja jeho twory, chzedža kupowacž, prascheja ho sa płacžisnu, a chzedža na nej wottorhowacž, ale Jakub niž křochka nješpuschczi, a měni, so je to najtuńscha płacžisna, a tuńscho je wostajicž njemóže. Hdžž kupowarjo to křhyscha a widža, měnja, so je džiwny cžlowjek, a jara křwojeje hłowy, woteńdu tehodla a nješupuja; a Jakub nješcheda na tym dnju tež niž lohečika.

Wjeczor, pschischedschi do hospody, je Jakub jara srudny, a njemóže srudoby dla nicžo jěšč. „Tajkale je mřda křesćijansteje křwěrnosće a sprawnosće“, myšli kam pschi křebi, „tole je twoje myto; tak ho czi njeje cžiniko, jako tež po waschnju tuteho křwěta wiskowasche. Přjedny by měl jěšč a picž, nětko masch hłób a nusu; twoje waschnje je drje tola wopacžne; pschetož Bóh nochze, so dyrbinny hłodu mrěčž, ale dyrbinny jěšč a ho žiwicž. Ale dyrbjalo twoje waschnje wopacžne byčž psched tamnym křwětnym waschnjom“, praji sažo kam křebi napschecžiwu, wschał je twoje waschnje i Božim křłowom pschesjene; a schtož je i Božim křłowom pschesjene, to njeje wopacžne. Tehodla, moja wutroba, budž wjekeka a špuschczej ho na Boha, psched kotrehož woblicžom chžesch křwěrnny byčž a sprawnje křhodžicž. Bóh, kotryž je czi tajku sprawnu myšl do wutrobny płodžik, budže ho tež sa to staracž, so móžesch pschi tajkej křesćijansteje křwěrnosći a sprawnosći sawostacž; wón budže czi pomhacž, a cze sežiwicž.“ — A Jakub spi žylicžku nóz jara měrnje a stanje na drugi džěń rano jara wjekeky. Ale jemu ho džě tež na džěńnišchim dnju runje jako wčžera. A tež na tšecžim dnju njeje ani lohečika pschedał. A hdžž wjeczor jeho towaršchojo w hospodže sa blidom kředža, jědža a pija, křwoje nawikowane pjenjesy licža a su wjekeki, kředži Jakub kam w cžěmnyh kucžiku, jě křuchi křhlěb a macža jón se křylsami.

A Jakubej njeje na schtwórtym dnju hiščcže wschitka nadžija španyka; pschetož jena kupowakta bydli hiščcže w měsće, kotraž njeje hacž dotal na wikach pobyla; a hdžž ta pschindže a budže jeho twory widžecž, dha budže wěsće wot nich kupicž. To pał běsche krajna hrabinka Hesseska je swojimi cžestnyhmi knjenjemi

w Kasselu. A wona pschindže na schtwórtym dnju se swojim pschewodnistwom na wiki a pschistupi najpřjedny k Jakubowym kłamam. Jakubej pufožy wutroba i wjekekosću, jako widži, kał wjele kleprow wona wubjera a na stronu kładže; a prascha ho nětko sa płacžisnu. Jakub jej wschitko woblicži, křwěrnje a šprawne, kaž žanemu druhemu. Wona chže něschto mačo mjenje dacž, kaž je waschnje na hermanakch. Jakub pał šnapschecžiwu: pola njeho njeje waschnje, so by křebi wjele pominał a potom mjenje brał; ale pola njeho je twjerda płacžisna a tuńscho wón křwoje twory wostajicž njemóže. Knjeni hrabinny je to něschto nowe; wona ženje pschekupzam dawaka njeje, schtož su křebi pominali. Duž tehodla twory ležo wostaji, wopuschczi klamy a nješupi nicžo.

Hdžž pał je nusa najwjetšcha, dha je pschezo šprawnemu cžlowjetej Boža pomoz najbližšcha: „Nětko“, praji Jakub kam pschi křebi, „nětko je so mnu a i mojimi wikami kónž, ja dale žaneje rady a pomozy njewěm. Staraj ho ty nětko, Božo!“ — A jeho wutroba je tola tak slóschtna a wjekeka, kaž sa wschě tji dny přjedny byka njebe, jako wón džěnk křwoju žyku starosć na Boha šwali. Wón je pschekřwědczeny: Bóh budže jemu pomhacž. Kał pał a hdž, to wón njewě.

Knjeni hrabinka běsche k druhim pschekupzam do kłamow po klepny schka; ale twory, kotrež tam namala, běchu jara schpatne a hubjene pschecžiwu Jakubowym tworam; a tola křebi pschekupny sa nje hiščcže wjele wjazy pominaču, džžli Jakub sa swoje dobre. Wona, jara wustojna na tajke twory, wobsamknje, sažo do přenich kłamow hičž a tam kupowacž. A wona praji to swojim pschewodžerkam; a wschitny ho wrócza sažo k Jakubej. Tudy wuskwola wona nětko sažo a kładže na stronu, hiščcže wjele wjazy hacž přjedny, a płacži bješe wscheho wurěčžowanja, kelkož Jakub žada; a křwali Jakuba a mjenuje jeho šprawného a křwědomniwego, kiž njekži a njeluda, so to je po křesćijanškim waschnju, a jara křwalobnije; a pschi tajkim waschnju dyrbi sawostacž. A wschitke knjenny a knjenje, a kiž to křhyscha, pschindžechu na to k Jakubej kupowacž. A na wjeczor njemějesche Jakub a niž lohečika wjazy na pschedań we swojich kłamacch. Wschitke křwoje twory bě wón sa džěń jara derje a lohko rošpschedał; wón jeno trjebasche měricž a prajicž, kał wjele płacži, a bjerjesche pjenjesy do saka, bješe wscheho komdženja a wurěčžowanja kónž.

A Jakub, pschischedschi wjeczor do hospody, njemóžesche i wjekekosću nicžo jěšč a picž, kaž to přjedawšche wjeczory njebe mohł dla srudoby a křudoby. Wón kam powjeda, so je jeho wutroba tehdom počna křwalby a džaka byka napschecžo Bohu.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

* Sańdženu njeđzelu mějesche ho w křhiznej žyrtwi w Draždžanach přenje lětusche křerbste kemschenje. Špowjednu wucžbu džerjesche farał Domaschka i Budestez a přědowanje knjes farał Waktar i Nješwacžidka.

* Sańdženu njeđzelu je knjes wyschšchi žyrtwiny radžicžel Rosenkranz knjesa Wrošaka jako farškeho wikara we Šupoji šapokasak. Pschedštajazu rěčž na křerbškim kemschenju mějesche knjes farał Šyřkora i Wlinakaka.

* Dohody evang. - luth. mišionškeho towarštwu su w lěče 1915 nimale težame wostake, kaž w přjedownym měrnym lěče. Lětna rošprawa wošjemja dohody wot 170 732 křiwnow. Hdžž wone wo něschto šady šańdženeho lěta wróczo wostanu, to wot teho pschindže, so su ho pschinoschki někotrych pobocznych towarštwow pomjenšchike, krajna kollekta křama je wo 3000 křiwnow roška. Wjes jenotliwym darami je tež dar wot 102 hr. wot landschturnmuži i „Hindenburgsdorf“. Ho wotežehnjenju wudawkow mějesche ho 156 000 křiwnow na Šipščanske mišionške towarštwu wotědacž. Wšyche teho ho 1100 hr. na žentralne towarštwu sa mišionštwu mjes Židami woteba.

Zamolwity redaktor: J. Gólč.

Čiščer a nakładnik: M. Smolef.